

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

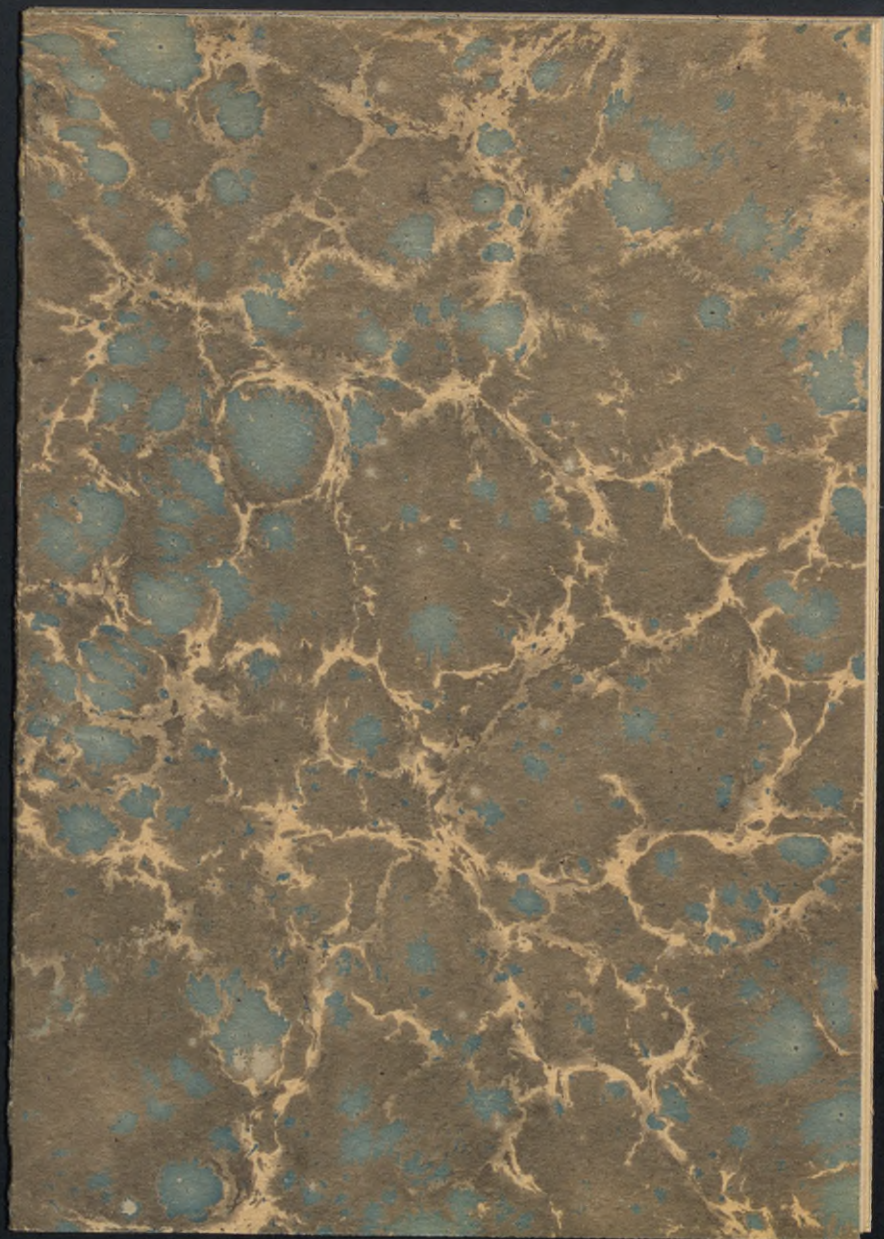
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

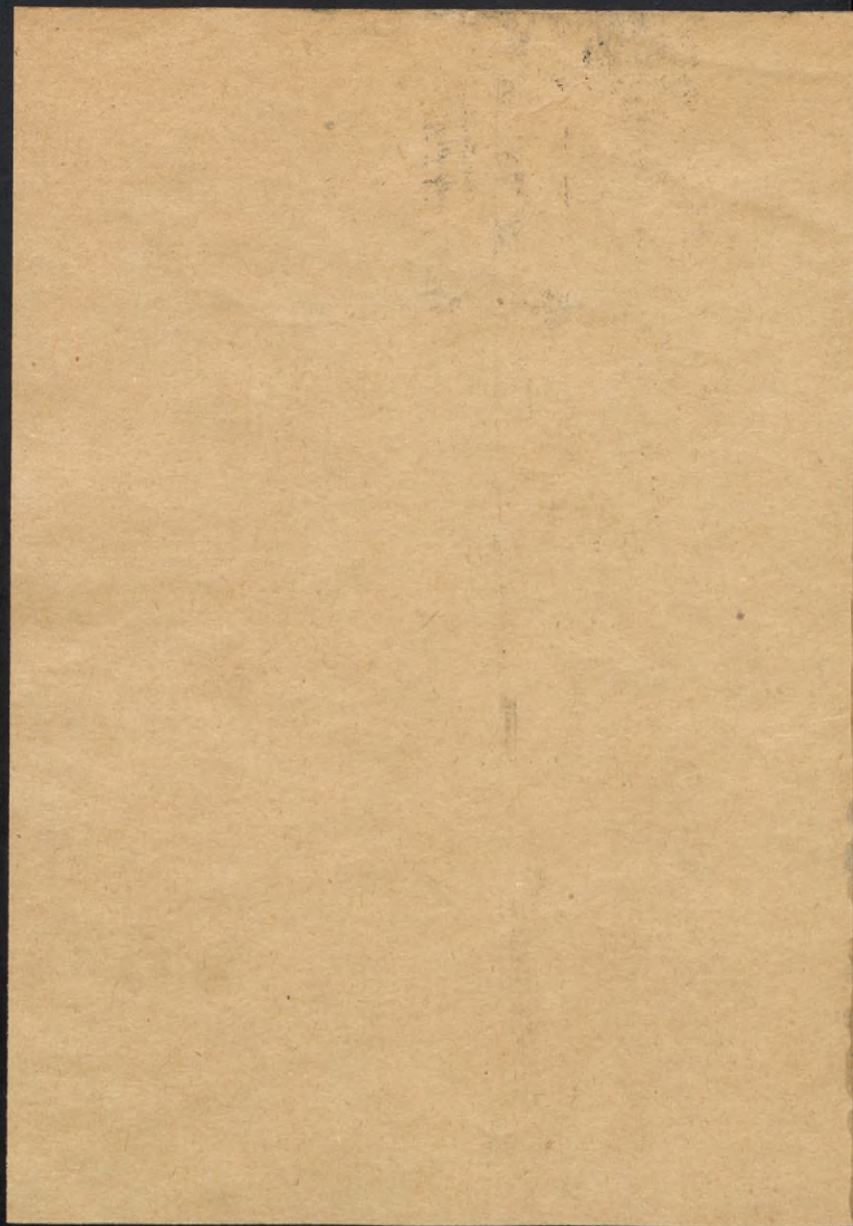

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

fr. C. S.
S.

I JUNGFRUSUND.

HISTORISK ROMANTISK SKILDNING

AF

J. O. ÅBERG.

STOCKHOLM,
Henrik Lindgren

Pris: 35 öre.

LIBRARY

UNIVERSITY OF TORONTO

I JUNGFRUSUND.

HISTORISK ROMANTISK SKILDNING

AF

J. O. ÅBERG.

STOCKHOLM,
Henrik Lindgrens förlag,
1882.

STOCKHOLM

ALLA'S TRYCKERI

1862

STOCKHOLM.
TIDNING FÖR ALLA'S TRYCKERI.
1862

I Jungfrusund.

»Skynda dig, Selmi och stå inte så der oförsigtigt ute på posten, du blottställer dig mer än som rådligt är för de ryska kulorna. Kom hit upp, säger jag, annars ska' du min Gud och själ få se på annat!»

»Åh, far, det är inte alls farligt. Ryssen skjuter som en stympare, det vet du ju att Erik alltid sagt och han har nog reda på sig.»

»Men, man bör aldrig fresta Gud, det vet du ju att presten alltid sagt.»

»Jag frestar inte Gud.»

»Jo, det gör den, som är så oförsigtig som du och inte lyder goda råd.»

Dessa ord uttalades tidigt på morgonen d. 21 juli 1808 mellan torparen Antti och hans vackra dotter Selmi. Gubben Antti stod bredbent i stugdörren och rökte den kortskafta huzarpipan allt under det Selmi ute på den i Jungfrusund utskjutande steniga udden var sysselsatt med att bada sina små fötter allt under det hon gnolade på en melodisk, nära nog dyster kärleksvisa.

Den unga flickan var långt ifrån glad och se här orsaken till hennes tryckta sinnesstämning!

På grannön bodde den unge bonden Pekka, en högmodig och elak människa, som ofta var sina grannar till stor förtret.

Ett år före tiden i denna berättelse hade Pekkas far vådligen omkommit under en storm på Ålands haf, då han, som idkade smuggleri och på detta olofliga näringsfång samlat en efter hans ställning långt ifrån obetydlig förmögenhet, skulle segla undan den honom jagande tulljakten.

I ifvern glömde den gamle smugglaren bort, att han några dagar förut lindrigt stött på ett på sjökorten ännu icke utprickadt grund. Nu deremot vände Måsen, så hette Pekkas snabbseglande storbåt, med hela sin fart upp på grundet.

Stöten var så våldsamt, att den gamle smugglaren, som stod vid rodret, och som var alldeles oförberedd på detta äfventyr, kastades hals öfver hufvud ned i de fräsande vågorna. I fallet miste han sansen och ehuru hans besättningskarl gjorde allt möjligt för att rädda honom gick han dock till botten och förblef borta.

Pekka tog nu hemmanet i besittning. Han befattade sig icke med fadrens olofliga näringsfång och detta af två orsaker: först emedan han icke hade någon kärlek till sjön och för det andra därför att Måsen slagits i hundratals spillror mot undervattensskäret.

Sina ögon hade Pekka redan under fadrens lifstid kastat på Selmi, den vackra torpardottren, men så snart han talat med fadren om henne, hade han sakta fått detta tvära och oböjliga svar:

»Det är bäst att du först som sist slår henne ur hågen, för så länge jag lefver ska' inte den rike Pekka äkta den fattiglappen Anttis dotter. Det skulle se nägonting ut, det! Nej, pojke, jag har utsett en bättre åt dig.»

»Hvem då,» invände Pekka och höll andan.

»Katri på Kimito.»

Rika Katri var elak och ful, men hade lika fullt upp af denna verdens goda som Pekka en gång skulle få. Den gamle smugglaren var, såsom folket i hans samhällsställning i allmänhet är, icke allenast snål om sina egodelar, utan äfven fast besluten att de skulle ytterligare förökas genom giftermål med den rika Kimito-Katri. Detta var den gamle smugglarens enda och käraste mål. För att uppnå det, skulle han kunna gifva allt, till och med den smula heder, som han ännu hade kvar.

Men döden satte, såsom vi veta, ett stort p för alla dessa hans beräkningar och det så oväntadt som möjligt.

Efter den dagen, då fadren nekat Pekka att äkta Selmi hade förhållandet mellan far och son icke varit det bästa. Den gamle smugglarens plötsliga hädanfärd var för den skull alls icke ovälkommen för sonen, ty nu kunde han få göra och låta alldeles som han sjelf ville.

Ett par dagar efter Måsens strandning hittades den gamle smugglarens lik uppflutet på stranden af en närbelägen holme. Det blef genast begravet utan att sockneborna ens följde det till den sista vilan.

Detta förtröt naturligtvis Pekka, som från den stunden afbröt allt umgänge med sina grannar.

Vid genomsökandet af fadrens papper påträffade han ganska många reverser, utgifna af sockneborna. Arg, som Pekka var, beslöt han sig för att nu klämma till dem, som nekat att visa den gamle smugglaren den sista hederstjensten. Följden blef en massa processer, och en ytterligare följd deraf en ännu större ovänskap mellan Pekka och hans grannar.

Gamle Antti, Selmis far, hade också fått låna en summa penningar af den gamle smugglaren och såsom säkerhet därför bortskrifvit icke allenast sin båt,

utan äfven all sin löseghedom. Detta gaf Pekka anledning till följande.

Han gick en dag till Antti, visade honom reverensen och gaf honom åtta dagars betänketid. Efter dessa åtta dagar skulle han välja emellan att antingen gå ifrån sin egendom eller också gifva honom (Pekka) sin dotter Selmi till äkta.

Det grämde den gamle hederlige torparen att bli behandlad på detta sätt, men nöden hade ingen lag, och då Pekka efter den öfverenskomna tiden kom tillbaka gick Antti suckande in på det sist nämnda vilkoret.

Icke så Selmi. Hon älskade Erik, den unge fiskaren, och kunde på inga villkor förmås till att gifva sitt samtycke till en förening med Pekka.

Hennes försvar blef tvärtom detta:

»Det må gå huru som helst, men jag gifter mig aldrig med Pekka.»

»Hå hå,» svarade denne i arg ton. »Vi få väl se om du inte mjuknar när du står på bar backe.»

»Det kan hvarken far eller jag göra,» svarade Selmi förtröstansfullt. »Far har lyckligtvis inte forskrifvit stugan.»

»Men löseghedomen;» invände Pekka och stampade ursinnigt i golfvet.

»Vi få oss snart en sådan igen.»

»Och båten, den är väl värd något?»

»Erik har en lika god båt, och med den reda vi oss ännu så länge.»

Följden af detta korta samtal var att Pekka fattade ett glödande hat till sin gynnade rival och svor på, att han skulle henda hans ofärd.

Han satte också denna plan i verkställighet så snart kapten Sölfverarm med sina tolf kanonslupar anlände till Jungfrusund i akt och mening att söka hindra den ryske befälhafvaren greve von Heyden, som

med en tre gånger så stor styrka ryckte an mot honom, för att fornera nämnde sund.

Pekka begärde nemligen att få tala med Sölfverarm och angaf då Erik, som bebodde en liten holme några stenkast ifrån Kimitohuset, såsom spion åt ryssarne. Den omständigheten att von Heyden så väl kände till Sölfverarms ställning, gjorde att denne trodde att Pekka talade sanning. Han lät genast tillkalla styckjunkaren Lilja och befallde honom att ro öfver till den holme, som Erik bebodde, och som var belägen ungefär midt emellan de båda slagordningarne, samt bemäktiga sig den unge fiskaren. Skulle han göra motstånd hade Lilja sträng befallning att låta skjuta ned honom.

Gnuggande händerna af förnöjelse öfver att allt lyckats så bra, skyndade Pekka till sitt hem, der han genast gjorde sig i ordning till att lemna trakten ifall det i längden icke skulle gå så, som han önskade.

Några timmar förr, än vi gjort Selmis bekantskap, hade ett smygande rykte om att Erik skulle blifvit tagen och förd till de svensk-finske sluparne, hunnit till den unga flickans öron och det var därför, som hon visade sig så nedstämd.

Hon yppade likväl ingenting för gubben Antti och det af den orsak, att hon nogsamst visste att fadren icke var vänligt stämd emot den, som hon af hela sitt rika hjerta höll kär.

2.

Då natten sänkte sina ljusa skuggor öfver jorden och gubben Antti redan gått till hvila, steg Selmi varsam up, klädde sig och smög sig ljudlöst ut.

En stund blef hon stående utanför den lilla stugan liksom tvehägsen antingen hon skulle begifva sig bort eller ej.

»Nej jag måste göra någonting, för att få veta om ryktet talat sanning eller ej,» utbrast hon halfhögt för sig sjelf. »Jag vill uppsöka den svenske befälhafvaren. Det lär vara en bra karl har man sagt.»

Med dessa ord skyndade hon så fort hon kunde fram på den lilla gångstigen, men hann icke långt, förrän vägen stängdes af en mörk karlfigur, som ofömodadt skyndade fram ur en sidobuske.

I första häpenheten tvärstannade Selmi, men fann sig genast och utbrast, i det hon otäligt gjorde en rörelse som betydde så mycket som att karlen skulle gå åt sidan, så att hon kunde få passera: »Jaså, det är bara du Pekka! Hvad gör du här så sent?»

»Samma spørsmål ämnade jag göra dig,» svarade Pekka hänfullt.

»Jag — — jag — — ämnar mig bort,» stammade den unga flickan ej utan bryderi.

»Och jag har just kommit för att träffa dig,» svarade Pekka raskt.

Efter dessa ord försökte han att fatta Selmis hand, men hon drog sig hastigt tillbaka under det hon utbrast:

»Kom mig ej nära! Jag afskyr dig mera än du kan ana.»

Pekka studsade; detta bestämda svar hade han icke väntat sig. Slutligen tog han mod till sig och utbrast:

»Nu skämtar du bara!»

»Nej.»

»Ack jo, Selmi, säg att du bara skämtar! Du kan ej veta hur mycket jag håller af dig och — — —.»

»Du har ingenting för det,» afbröt Selmi allvarligt. »Så mycket du vet det.»

»Du håller då af en annan?»

Den unga flickan teg. Men då Pekka förnyade sin fråga, svarade hon:

»Ja, det gör jag. Det borde du anat förut, tycker jag.»

»Det är då Erik?»

»Ja.»

»Åh, honom får du allt vänta på», inföll Pekka hånleende. »Han är nog i godt förvar.»

»Det är då genom ditt förtal, som han blifvit häktad,» menade Selmi.

»Rent ut sagdt så är det genom mig, som han nu får lönen för sitt bedrägeri.»

»Bedrägeri! Det är en lögn om du påbördar Erik något dåligt. Det är du själf, som är en bedragare.»

»Vet hvad du säger, flicka! Väg bättre dina ord!»

»Jag har noga öfvervägt dem, och står vid hvad jag har sagt.»

Med dessa ord ville hon skynda undan, men hindrades af Pekka.

»Inte ur fläcken», skrek han och knöt våldsamt händerna. »Inte ur fläcken, säger jag.»

»Vill du hindra mig från att gå dit jag behagar, kan jag ej — — —»

Innan Selmi hann få sista ordet öfver läpparne hade den ræe och brutale Pekka fattat henne i ena armen och slängde henne med hela sin kraft in mellan buskarne. Selmi föll dock icke, utan då hon någorlunda hunnit hämma farten började hon att springa så mycket hon förmådde utåt sundet.

Pekka satte naturligtvis efter henne. Jagten blef långvarig. Pekka vann synbarligen allt mer och mer på den unga flickan.

Redan jublade han öfver sin seger, då han oförsigtigt nog råkade snärja i en massa grenar.

Han föll pladask på näsan och slog pannan så hårdt mot en trädstam, att han svimmade af.

Detta fall blef Selmis räddning. Anlitande sina yttersta krafter uppnådde hon slutligen stranden. Utan betänkande skyndade hon genast ned i en liten båt och stötte ut.

Pekkas svimning blef ej långvaring. Då han rusade upp sprang han så fort han det förmådde ned till stranden och kom just lagom för att se den unga flickan taga de första bastanta årtagen.

»Stanna, Selmi,» ropade han. »Om du kommer i land igen, skall intet ondt vederfaras dig.»

»Jag vill heldre träffa Erik,» svarade Selmi, »ja, äfven om jag nödgas ro till världens ända.»

Pekka ordentligt rasade. Han sprang som en galning längs stranden, hotade svor och bad att den unga flickan skulle vända om. Men när detta icke hjälpte, skek han:

»Du skall få alla mina egodelar bara du vänder tillbaka igen.»

»Nej, inte om du rätt så kunde gifva mig all verdens rikedomar,» ljöd svaret utifrån båten.

Under detta meningsbyte hade Selmi aflägsnat sig ett godt stycke ut i Jungfrusund. Slutligen kunde hon ej mera höra hvad Pekka skrek om.

Hon befann sig nu midt emellan de båda skärgårdsflottorna. Plötsligt ilade från den ryska sidan en väl bemannad slup med friska årtag rakt på Selmis farkost. Nu gäller det att bruka årorna med större kraft än tillförne.

Hon lyckades också att med knapp nöd komma så nära Solfverarms slupar, att ett par kulor derifrån nogsamnt visade förföljarne hur rådligt det skulle vara att försöka hinna upp henne.

Sedan hon fått veta på hvilken slup befälhafvaren för tillfället var, roddé hon dit.

»Hvad vill du flicka?» sporde Sölfverarm förvånad. »Hvadan kommer det sig att du är här.»

»Är ni befälhafvaren?»

»Ja.»

»Då skulle jag vilja tala med er i en högst angelägen sak.»

Den artige Sölfverarm förtöjde sjelf Selmis farkost vid slupen, och hjälpte henne med största beredvillighet derefter upp i densamma.

3.

Efter Hjelmastjernas hedrande sjöstrid i södra inloppet till sundet mellan Krampa och Hangoholmen, der han efter en kort drabbning dref 22 ryska skärgårdsfartvg och 6 kanonjollar undan till Bockholms sund vid Åbo, skedde under Gustaf IV Adolfs eget öfverinseende den 4 juli ett angrepp på ryssarne vid det sist nämnda stället.

I god ordning ryckte den svensk-finska skärgårdsflottan an mot den öfverlägsne fienden, som genom sundet mellan Hévisalo och Rödnäs försökte att taga kapten Wirsén, befälhafvare öfver fyra kanonslupar.

Men Wirsén försvarade sig käckt och ryssarne måste återvända med oförrättadt ärende. Slutet på striden blef att ryssarne illa tilltygade måste återgå till sin förra plats. Från Bockholmen och från Bernsala hindrade de derefter segrarne medelst grofva kanoner och kastmaskiner att fullfölja segern.

Nämnde svenska skärgårdsflotta qvarlåg derefter utanför Wäpsä holmar en lång tid och här utkämpades nu medelst det så kallade lilla kriget en mängd

sinädrabbningar, hvarigenom ryssarne blefvo ganska illa oroad och oftast bragte i största trångmål.

Vi förbigå här en mängd andra smärre operationer, utförde på åtskilliga andra håll och vända oss istället till kapten Sölfverarm, som efter hvad vi förut inhemtat, låg i Jungfrusund, i akt och mening att hindra ryssarne från att framtränga derigenom.

Den ryske befälhafvaren hade emellertid upptäckt ett smal sund mellan ön Kimito och fasta landet. Ifrig som han var att taga hämnd för de förut lidna nederlagen beslöt han sig för att rensa upp det ofvan nämnda sundet.

Det var ett oerhördt långsamt och styft arbete, men med ihärdighet gick det slutligen för sig. När Sölfverarm äntligen fick vetskap derom var det redan för sent att hindra detsammias fullbordande.

Men Sölfverarm ville dock göra ett försök. Det var just som detta skulle sättas i verkställighet som Selmi anlände till den svensk-finska flottiljen.

»Det är bäst att vi sätta flickan i land», yttrade Sölfverarm till styckjunkaren Lilja, »det här arbetet är ej för qvinnor.

»Jag fruktar ingenting», inföll Selmi, som hört kaptenens ord. »Låt mig vara kvar.»

Orsaken till detta hennes hjeltmodiga beslut var att hon i en af båtarna varseblifvit Erik. Hon trodde sig snart kunna få träffa honom.

»Är du så modig, flicka», sade befälhafvaren, »så har jag ingenting emot att du blir kvar.»

»Jag fruktar ingenting», genmålte Selmi för andra gången. »Det är väl inte farligare för mig än för alla andra.»

Detta modiga svar förtjuste Sölfverarm:

»Blif kvar då», sade han.

Drabbningen började, under det Sölfverarm var som ifrigast sysselsatt med att i det smala sundet ned-

lägga så många och så svåra försänkningar han möjligtvis kunde.

»Der bortom udden sticker ryska flottan fram», utlät sig styckjunkaren Lilja. »Hvad är nu att göra?»

»Stanna och slåss», inföll Sölfverarm modigt.

»Men vi ha endast 12 slupar att sätta emot von Heydens 40.»

»Är ni rädd?» sporde Sölfverarm, i det hans läppar drogo sig till ett egendomligt leende.

»Rädd! Nej, så mycket är säkert att jag inte är rädd, men jag tillstår att jag har långt ifrån goda ögon till de här strandbatterierna.»

»Jaja», menade kapten de Brunek, som afhört samtalet, »det kan nog hända, att de komma att göra oss någon skada, men — — —»

»Som svenskar och finnar vilja vi stå emot dem,» inföll Sölfverarm. »Gören eder i ordning till aktion, gossar!»

4.

Vi vilja nu återvända till Pekka, för att se hvad han företager sig.

Efter det han sett den unga flickan väl komma undan, skyndade han tillbaka mot sitt hem, för att derpå begifva sig af från trakten.

Men derförinnan aflade han ett besök hos Antti torpare. Den gamle mannen var nätt och jemt uppstigen då Pekka bultade på fönstret.

»Hvem är det, som kommer så tidigt?» sporde Antti misslynt.

Pekka sade sitt namn.

»Är det något viktigt du har att förkunna?» sporde Antti vidare, ty han fruktade den rike bonden.

»Ja, det är det.»

»Nå, så fram med det då,» menade Antti och gläntade en smula på fönstret.

»Kan jag inte få komma in?»

Antti betänkte sig en stund. Slutligen sade han under det han gick att öppna:

»Åhjo, det kan du väl få.»

Väl inkommen i stugan såg Pekka sig med låtsad förvåning omkring och sade:

»Hvar är Selmi?»

Gubben Antti hade sjelf ännu icke varseblifvit sin dotter, ty den bädd, der hon brukade ligga, såg ut som om någon ännu låge der. Han trodde också fullt och fast att Selmi låg qvar der, men ville ännu icke väcka henne.

»Hon är väl der,» sade han och gick fram till bädden, samt lyfte på täcket. Då han fann bädden tom studsade han tillbaka.

»Jo vackert,» sade Pekka skrattande. »Hon har allt öfverlistat dig.»

Gubben Antti gned sig några ögonblick i pannan, derpå sade han:

»Hvad är detta för ett förbannadt spektakel.»

»Ja, inte vet jag,» genmålde Pekka ännu skratande, men det kan jag säga dig, att länge dröjer det nog innan du får återse din dotter. Kanske att du aldrig mera träffar henne i detta lifvet.»

Dessa ord gjorde den stackars Antti ännu mera förbryllad.

»Hvad i Herrans namn är det du säger,» utbrast han och darrade.

»Jag träffade Selmi för en stund sedan.»

»Det är inte möjligt.»

»Jo, det är tvärtom alldeles tvärsäkert.»

»Hvar träffade du henne?»

»Der borta i skogen.»

Gubben Antti hade nästan tillintetgjord sjunkit ned på sängen och dolde det fårade ansigtet i händerna under det han med halfhög röst klagade:

»Då är det väl ute med henne, eftersom grönrackorna i går voro synliga i trakten. Stackars Selmi!»

Detta tyckte äfven Pekka och han gaf sin harm luft i dessa förtrytsamma ord:

»Ja, fader Antti, du kunde gerna ha gifvit henne åt mig när jag begärde henne till äkta. Det skulle inte nu na varit någon fara med henne.»

»Hon ville ju inte sjelf», svarade Antti lågt, »det vet du bäst sjelf. På alla dina frågor har hon ju svarat att hon — — —»

»Tycker om Erik, ja,» afbröt Pekka och stampade ilsket i det gropiga golfvet. »Den der eländige stackaren, som knappt eger mer än sin usla båt och sin rankiga stuga, den kan hon föredraga framför en bergad karl, såsom jag är. Jag vinnar att hon till slut finge bittert ängra sin obetänksamhet.»

»Du vet väl, att det inte är min skull, att hon håller Erik kär,» menade Antti suckande. »Men på tal om Erik, så går här ett besynnerligt rykte.»

»Hvad kan det vara för ett rykte», sade Pekka och vände sig hastigt bort. »Är han död?»

»Nej, man påstår att han blifvit angifven såsom spion, och därför tagen af svenskarne.»

»Såå,» menade Pekka långsamt, »hvem har spridt ut det?»

»Det vet jag inte, men hvarenda menniska här i trakten tror att det är sanning, och mera till.»

Nu jakade Pekka till en smula. Han sansade sig dock genast och sporde med antagen fräckhet:

»Hvad för mera? Säg ut du, fader Antti. Det är väl ej så farligt.»

»Jo, för dig.»

»För mig. Det var konstigt.»

»Ja, nog är du konstig, Pekka, ty det är ingen annan än du, som angifvit Erik för att vara spion åt ryssen, och det har du gjort af idel svartsjuka. Men,»
fortfor den gamle torparen och slog knutna handen i det grofhyflade ekbordet, »detta öde genom lögn, och förr eller sednare får den, som utspridt denna osanning, sin beskärda lott. Fastän Erik är fattig, så är han dock en bra karl och framför allt en ärlig finne. Kom ihåg att gamle Antti sagt dig detta midt upp i synen.»

»Jaså, gamle gråskägg, du talar ur den tonen,» inföll nu Pekka, som återvunnit sin fattning, »nå då ska jag visa dig något, som ska stämma ned den der tonen. Vet du hvad detta är för ett papper?»

Med dessa ord höll han framför den förbluffade Anttis ögon den revers, som denne gifvit hans far.

»Ja, nog vet jag det,» svarade Antti nedslagen vid påminnelsen om denna skuld.

»Nå kan du betala?»

»Nog kan jag det om jag får ha helsan, såsom jag förvisso tror.»

»Men jag vill ej vänta länge.»

»Hur lång tid ger du mig?»

»Åtta dagar.»

»På den tiden är det omöjligt för mig att skaffa så mycket penningar.»

»Det finnes ett annat sätt att bli qvitt skulden,» sade Pekka och betraktade Antti med lurande blickar.

»Hvad är det för ett sätt?»

»Att du öfvertalar Selmi att bli min hustru. I annat fall tar jag ditt lösörebo, såsom här står skrifvet.»

Gamle Antti suckade. De få tarfliga men snygga möbler han egde hade han sjelf förfärdigat och de voro honom för den skull så mycket kärare.

»Kan du inte vänta längre,» sade han med sorgen stämma.

»Nej, inte en timma längre. Är du ej hos mig på åttonde dagen härefter, så går jag till länsmannen».

Med dessa ord närmade sig Pekka dörren och trädde ut. Han ville med flit icke vidare tala med gamle Antti af fruktan för, att han då skulle vakna.

»Om åtta dagar ska nog ryssen vara herre här,» sade han halfhögt för sig sjelf under det han sakta närmade sig hemmet. »Då är Erik också död,» fortfor han och stannade begrundande bredvid en tät buske, »och när sorgen efter honom väl gått öfver, ska nog Selni inte ha något emot att bli min hustru. Ha, ha, ha! Man påstår att det är jag, som bringat Erik på fall genom att ange honom såsom spion. Nå, än sedan då? Har jag inte rättighet att göra som jag vill!»

Med dessa ord aflägsnade sig Pekka med skyndsammare steg än tillförne.

5.

»Men,» utbrast i detsamma en ungefär sextonårig pojke, i det han varsamt reste upp sig bakom den buske, vid hvilken han legat gömd och oförhappandes kommit i tillfälle att afhöra Pekkas sjelfbekännelse, »kunde nog tro att den falske räfvén skulle vara skyldig till hvad man tillvitar honom. Det går också ett rykte, att han i går höll på hela dagen med att packa in sina saker. Det är väl därför att han tänker smyga sig undan till dess saken hinner bli glömd! Jojo, så är det alltid med onda samveten, såsom prostfar ofta brukar predika om, de ha aldrig någon ro af fruktan för

att deras onda handlingar ska bli upptäckta. Jag vill skynda till Kimito och skaffa folk och det vore väl besynnerligt, om inte vi skulle kunna befordra räfven Pekka till det straff han förtjenat.»

Med dessa ord skyndade sextonåringen af alla krafter ned till det temligen breda sund, som på andra sidan skiljde holmen från den ofvan nämnda ön, och inom kort stod han på stranden af Kimito ett godt stycke ifrån de der uppförda ryska strandbatterierna.

»Pekka är svartsjuk på Erik därför att Selmi håller honom kär,» mumlade sextonåringen för sig sjelf under det han skyndsamt begaf sig upp till ett par välbyggda bondgårdar, om hvilkas innevånare han visste att de på det högsta afskydde Pekka för hans snikenhet och högmodsk skull.

Till en början såg der öde och tomt ut och pojken ämnade just vända om igen, då en qvinna syntes i ett af fönstren och ifrigt vinkade honom till sig.

»Hvad kan mor Maja vilja mig,» tänkte han under det han med snabba steg nalkades manbyggnaden »Hon ser så betänksam ut.»

»Är du ute och larfvar, Mikko,» skrek den gamla qvinnan redan på afstånd.

»Ja, jag har ett viktigt ärende till gårdens karlar,» svarade Mikko, sextonåringen raskt.

»Jaså då får du allt vänta på dem en god stund ska' jag säga.»

»Hur så, mor Maja?»

»Åh, vet du inte hvad som händt sedan i förgår afton?»

»Nej.»

»Jestanes, pojke, hvar har du då hållit hus, eftersom du är så okunnig?»

»Jag har varit hemma, om ni ändteligen vill veta't.»

»Jo-o du, då ska jag säga dig, att nu är allt på tok i rappet.»

»Såå! Har ryssen varit här redan.»

»Nej, men svensken.»

Mikko gick några steg tillbaka och såg med en förvånad min på den gamla. Slutligen kunde han ej hålla sig längre.

»Hvad vill det säga, mor Maja,» utbrast han förbluffad, »har svensken gjort något illa här?»

»På sätt och vis just inte illa,» svarade mor Maja och strök de grå hårtestarne bakom öronen, »men de ha tagit älla karlarna ifrån oss, så att vi inte ä' mer än sex qvinnor på båda gårdarne.»

»Ha de tagit dem med våld?»

»Nej, du förstår väl att eftersom det kommer att bli strid der borta i sundet, som ryssarne fiffigt nog rensat upp, så lät den svenske befälhafvaren i förgår spörja våra karlar om de ville deltaga i försvaret.»

»Och det gingo de *godvilligt* in på kan jag förmoda,» inföll Mikko.

»Ja-a,» svarade mor Maja dröjande och med en ton, som lät betydligt snopen.

»Nå, då är det ju godt och väl,» menade sextonåringen. »Hade de tillfrågat mig, skulle också jag ha gått med. Men det var dumt att karlarne ä' borta, nu kan jag inte få mitt ärende uträttadt.»

»Hvad är det för ett ärende?» sporde mor Maja med den henne medfödda nyfikenheten.

Mikko var till en början icke riktigt ense med sig sjelf huruvida han skulle meddela den gamla gumman sin plan eller ej, men då hon blef allt envisare och envisare, omtalade han slutligen hvad han lyssnat till bakom busken och ändade sitt tal sålunda:

»Nu hade jag tänkt att be karlarne här följa mig till Pekkars hem och knipa honom innan han rymmer undan och — — —.»

»Hvad behöfs det karlar dertill,» afbröt mor Maja käckt. »Tror du inte att vi qvinnor också kunna ha så mycket mod i bröstet? Hvasa?»

Mikka rodnade till en början af förlägenhet. Slutligen sade han:

»Jo, det tror jag nog, men — men —.»

»Hvad för men!»

»Ni ha inga vapen och — —.»

»Åh, tig pojke,» utbrast mor Maja förnärad. »Tror du inte att vi fruntimmer ä' lika goda som karlarne, jojo men du!»

Och med dessa ord, slog den manhåftiga gumman båda händerna i fönsterbrädet, så att det gaf eko i det lilla rummet der innanför.

Vid slutet af detta samtal hade det ena ansigtet efter det andra börjat visa sig i de andra gårdarnes fönster. Efter hand kom den ena qvinnan ut efter den andra och när alla kände igen Mikka vågade de sig ändtligen fram. Annars var det fruktan för ryssar, som hållit dem inestängda när deras män, bröder och söner mangrannt begifvit sig ut till den stundande kampen.

»Nej, se Mikka,» skrek en lång och spetsnäsigt gumma och gick rakt fram till sextonåringen, »hvad var det som du pratade med Maja om?»

»Du ska inte bry dig om henne,» sade en annan så tyst att Maja icke skulle kunna höra det. »Hon är så pratsjuk.»

»Och så kan hon aldrig hålla inne med hvad hon vet,» utlät sig en tredje med samma lågmälda ton.

»Åh, så håll munnen på er,» menade spetsnasan och blängde argt på de andra, »hvad var det du sa' till Maja, pojke?»

»Fråga henne sjelf,» inföll Mikka buttert, »jag har inte ondt af sqvaller, jag.»

Dessa ord gjorde käringarne en smula förlägna.

Som de dagarne i ända knappt gjorde någonting annat än lågo i ordstrider med mor Maja, på hvilken de voro afundsjuka därför att hon egde mera af denna verdens goda än de andra, ämnade de just gå hvar och en till sitt, då Maja i en blink stod midt ibland dem.

Sedan hon några ögonblick fixerat sina antagonisterna med genomträngande blickar, sade hon:

»Vill ni vara med om ett äfventyr?»

Denna fråga kommo kärningarna att ännu mera spärra upp både ögon och munnar. Efter en stund inföll spetsnäsans med en ton lika spetsig som hennes näsa:

»Kanske att ni ska köra bort ryssen, när karlarna inte kunna det? Hvasa?»

»Åh, spara din elakhet till dess du får anledning att visa den riktigt,» svarade mor Maja allvarligt. Der-efter omtalade hon Mikkas ärende till de bortavarande karlarna och slutade sålunda:

»Ni se således, att det inte är någon leksak. Pekka har antagligen vapen och — —.»

»Vi måste smyga oss på honom om natten,» inföll Mikka raskt.

»Godt och väl det,» menade mor Maja. »Men om vi då komma när fogeln är utflugen, så är det för sent.»

»Har ingen fara,» svarade sextonåringen, »han skall inte flyga bort så lätt, det är jag säker på.»

De förut mot mor Maja så fiendtlige kärningarna voro ock allesammans med om äfventyret. De försvunno hvar och en in till sitt, men kommo snart tillbaka, olika beväpnade. Den ena hade en högaffel, den andra en stekpanna, den tredje ett spett och så vidare. Spetsnäsans hade lyckats få tag i ett nära nog upprostadt gevär utan hane och med detta stoltserade hon öfver höfvan.

»Ja,» yttrade mor Maja och tog en hastig öfverblick öfver den egendomliga skaran, »mätte nu Gud gifva att vi kunna få den elände bofven, som vill förstöra två andra människors lycka, i våra händer.»

«Ja, då lofvar jag att han ska komma att må godt,» utbrast spetsnåsan och visade sina långa svarta naglar.

»Det är då bäst att först som sist släppa honom i en säck och dränka honom i pölen på hans egen gård,» sade en annan.

»Eller hänga honom på hans egen förstugudörr,» utlät sig en tredje, »rep är inte svårt att skaffa.»

»Nej, då är det bättre att hissa upp honom till kroppåsen,» menade en fjerde. »Då kunna ju alla få se förråden.»

Mor Maja, som under tystnad afhört alla dessa förslagen till Pekkas aflifvande, inföll nu:

»Om den saken få vi nog tala när ni få honom i vårt våld. Medan vi stå här och prata, så kan det hända att han beger sig i väg, och har han fått ett aldrig så litet försprång, så är det inte lätt att hinna upp honom.»

»Maja har rätt, Maja har rätt,» skreko alla käringarne om hvarandra, »vi vilja lyda henne!»

Med sextonåringen Mikka i spetsen begaf sig nu den egendomliga skaran på väg mot Pekkas hem.

Mikko hade allvarligt förmanat käringarne att icke prata för mycket, emedan det lätt kunde väcka uppmärksamhet antingen hos ströfvande rysspartier, eller också varna Pekka sjelf. Denna tillsägelse var likväl så svår att efterkomma, att Mikko slutligen ansåg hela företaget såsom gagnlöst och redan började tänka på huru han skulle kunna på bästa sätt draga sig ur spelet.

Just under det han gick försjunken i dessa tankar, sade slutligen Maja, under det hon pekade på

en rödmålad envåningsbyggnad, hvars tegeltak svagt skymtade fram genom de på detta ställe glesa täden.

»Är det inte der, som Pekka bor?»

»Nej, det andra huset der borta till höger ungefär ett bösshåll ifrån det röda taket.»

Skymningen hade då redan börjat falla på.

6.

Då Pekka arg och andtruten kom fram till sitt hem möttes han af sin gamla hushållerska, som kom ut från den lille flygelbyggnad hon bebodde.

»Har du gjort allt i ordning, Nella,» sade han ifrigt då han varseblef hushållerskan.

»Nej, vid Gud jag det har hunnit. Korna måste väl också ses om skulle — —.»

»Jag ger fan korna,» skrek Pekka uppretad. »Sådant har jag inte tid att nu tänka på.»

»Och inte har Onni kommit hem med »Bläsen» ännu,» fortfor den gamla hushållerskan, som ingenting visste om husbondens afsigter eller hans förhållande till Erik.

»Jag slår armar och ben af pojkrackaren när han kommer hem,» skrek Pekka, hvilkens raseri ökades i samma mån, som han rönte motstånd och motgångar.

Han hade nätt och jemt hunnit sätta foten på förstugubron, då en af hans drängar kom springande bokstafligen med andan i halsen.

»Hvad fan är det nu frågan om igen,» mumlade han för sig sjelf och stannade på förstugubron. »En ny motgång kan jag tänka. Hvad är det om,» skrek han då drängen efter att ha snafvat och som ett klot

rullat framåt några hvarf, äntligen hann fram. »Är fan lös återigen?»

»Ja, det vet jag inte,» svarade drängen, sedan han någorlunda hemtat andan, »men om du med fan menar ryssen, då är han lös.»

Pekka hajade till och for med handen öfver ansigtet.

»Säg hvad du har på hjertat,» skrek han, »jag vill genast veta det!»

»En olycka har händt Onni, som skulle hemta »Bläsen.» Han ligger — —.»

»Djefvulen anamma,» skrek Pekka och stampade som en galning i förstugubrons der och hvar murkna bräder. Hvad har händt honom då?

Jo, han fick lyckligt fatt i Bläsen och var på väg hem igen, då en rysshop plötsligt stängde vägen. Onni försökte att rida undan, men fick då två kulor i kroppen och är nu död. »Bläsen ligger i själåtåget bredvid honom.»

Drängen hann knappt uttala sista ordet, då Pekka började slita af sig håret, sprang några hvarf kring gården och betedde sig som en galning.

Slutligen lugnade han sig dock en smula och gick in i manbyggnaden.

»Han har troligtvis blifvit galen,» sade den gamla hushållerskan till drängen.

»Galen! ja, det synes nog,» menade denne. »Gud bevara oss från en token. Men om jag bara kunde bli klok på hvarför han styr och ställer så mycket der inne.»

»Ja, du sa ett ord så godt som två,» utbrast hushållerskan, hvilkens nyfikenhet ännu mera retades genom dessa ord från drängens läppar.

»Männ' tro att han är rädd för ryssen,» sporde drängen förnumsligt.

»Det kan nog hända.»

»Jojo,» fortfor drängen, »jag har på sednare tiden tyckt mig märka, att det inte står så rätt till med hans samvete. Allt sedan han fick korgen af Selmi så — —.»

»Korgen af Selmi,» afbröt hushållerskan och blef gröngul i synen af förargelse. »Hvad pratar han för slag.»

I den gamla hushållerskans anlete stod tydligt att läsa en icke så liten missräkning. För att motivera detta måste vi tillstå, att gamla Katri varit nog förmäten att sedan många år tillbaka hyst den förhoppningen, att en gång bli Pekkas hustru. Det var alltså ett dunderslag när drängen omtalade Pekkas misslyckade frieri till Selmi.

»Hvem skulle tycka om den der högmodiga nipertippan, som tror att hon är vacker,» skrek Katri och svängde hotande brödspaden öfver sitt hufvud. »Ah, om jag finge tag i det der stycket, skulle jag riva ögonen ur — —.»

»Besvära dig inte med det,» afbröt drängen. »Selmi har tre gånger gifvit Pekka korgen därför att hon håller en annan kär.»

Brödspadens vilda svängningar blefvo nu mindre, Nyfiken sporde Katri:

»Hvem är det då hon håller kär. Skulle vara roligt att veta det?»

»Erik, fiskaren. Hvarenda menniska här i trakten känner till den saken eftersom Selmi inte gör någon hemlighet deraf, och inte Erik heller.»

»Nå nå,» inföll den gamla hushållerskan med ens lugn, »de der fattiglapparna kunna också passa för hvarandra.»

När drängen såg med hvilken skadeglädje Katri yttrade dessa ord, sade han:

»Det gör ingenting att de ä' fattiga, ty lyckliga bli de nog ändå. Selmi är den bästa flicka i hela

trakten,» fortfor han utan att låtsas se de surmulna blickar, som Katri gaf honom, »och dertill också den vackraste. Och hvad Erik angår, så finnes på många mil inte en så rask och hurtig pojke som han. Det är bara synd att han nu är fånge på kapten Sölfverarms flottilj.»

»Fånge! Hur hänger det ihop? Är han då ryskt sinnad eftersom det gått honom så illa?»

»Ja, det påstås, det, och mycket mera till.»

Drängen ville nu gå, men som Katris nyfikenhet nu var uppjagad till sin högsta punkt, släppte hon ej honom förr, än han omtalat allt hvad han visste om denna sak.

Då han slutat flammade den gamla hushållerskans af naturen bleka anlete af en hög mörkröd rodnad. Hon gick några slag häftigt öfver gården under det hon halfhögt mumlade för sig sjelf:

»Vänta du, Pekka! Du har förkastat mig, men sanna du mina ord, snart får du lönen för dina onda gerningar. Ack om jag kunde bidra till, det skulle vara min högsta fröjd.»

Af Katri hade nu svartsjukan och den uppjagade hämndkänslan skapat en furie.

7.

Då Pekka inkom i det rum, der han uppstaplat nästan allt hvad han skulle ha med sig, liknade han mera ett vilddjur än en menniska.

Sedan han lik en galning rusat några slag öfver golfvet och derunder ett par gånger varit nära deran att bryta armar och ben af sig och der liggande fö-

remål, stannade han framför ett på väggen hängande gevär, tog ned det och synade noga detsamma.

»Det der skall nog hjälpa mig i nöden,» sade han. »Men hur skall jag komma härifrån? Jag hörde i förgår att ett svenskt fartyg ligger vid Ekenäs, färdigt att afgå till Stockholm. Om jag ändå kunde komma med detsamma, o, hvad jag då skulle dra er vid näsan. Men hade jag Selmi med mig, hur mycket roligare skulle det inte då vara!»

»Jaså, Onni är död,» fortfor han och for med ena handen öfver pannan. Pojken var villig och arbetsam och jag tycker riktigt att det var en smula synd om honom. Skulle nog blifvit en bra dräng med tiden.»

Medan Pekka håller på att göra sig i ordning till sin hemliga flykt, vilja vi nu vända oss till sexton-åringen Mikka och hans följe.

Det var ingen lätt sak att osedd smyga sig fram emedan folket på Pekkas gård ännu var vaket. Mor Maja tog ändock dristigheten till sig och förde på slingrande omvägar sin brokiga skara lyckligt fram till den lilla trädgård, som på tre sidor omgaf gården.

»Nu ska ni vara tysta,» förmanade mor Maja, »annars går bytet oss ur händerna.»

»Men, om han inte är hemma,» menade spetsnäsan förnumstigt.

»Jo vars,» inföll Mikka, som tagit plats vid den låga gärdesgård, som omgaf trädgården, och genom öppningarne ihärdigt kikade inåt,» jag såg honom nyss vid ena fönstret.»

»Nå, hur såg han ut?» sporde mor Maja och lutade sig framåt för att kika in genom gärdesgården.

»Alldeles som om han ville bitas.»

»Kanske att han sett oss eller annars fått nys om vårt företag,» inföll en tredje gumma.

»Det kan inte vara möjligt,» menade mor Maja

och såg funderksam ut. »Hvem skulla ha sagt honom vårt ärende?»

»Ah, var inte för lugn, du,» sade nu spetsnäsan, »han har nog folk, som kunnat spionera ut oss.»

Nära nog ett par timmar måste kvinnorna uthärda i denna obehväma ställning, som naturligtvis blef ännu olidligare derigenom att de hvarje minut kunde bespetsa sig på att bli upptäckta, dels af drängen, dels af den gamla hushållerskan, som jagad af svartsjukans furier for omkring som ett torrt skinn än på gården, än nere i trädgården.

»Har den gamla harpan blifvit galen på gamla da'r,» utlät sig spetsnäsan försmädligt, »eller hvad hin går åt henne, der der gamla skinntorra ugglan.»

»Hon är kanske kär,» hördes en pipig stämma i hopen. »Jag har hört något glunkas derom!»

»Hvem då i, hvem då i?» sporde alla nyfiket och på samma gång.

»I Pekka naturligtvis. Hon tror att han ska ta henne till hustru bara därför att hon varit hos hans far, den snåle smugglaren, ha, ha, ha!»

»Ja, nu går då skammen rakt på torra landet,» inföll spetsnäsan. »Jag vännar att jag hade henne här.»

Och vid dessa ord spände spetsnäsan ut fingrarna med sina långa smutsiga naglar liksom ämnade hon genast sätta sin hotelse i verkställighet.

»Åh, gamla Katri vaktar sig nog för att råka i dina klor,» sade mor Maja. För sig sjelf tänkte hon, »För din giftiga tunga kan ingen dödlig människa taga sig i akt.»

Efter hand blef det tystare vid gården, Drängen hade begifvit sig till drängstugan. Den svartsjuka gamla hushållerskan hade också dragit sig tillbaka till sin »jungfrubur.»

»Nu tror jag att det är tid att sätta oss i rörelse,» sade mor Maja efter en stunds begrundande.

»Nej, inte ännu,» menade sextonåringen Mikko. »Låt mig först undersöka om det är någon fara eller ej.»

Och utan att afvakta svaret från qviunorna, klättrade han, smidig som en äl, öfver den lägsta delen af gärdesgården, samt halade sig ned bakom ett par vidtgreniga stickelbärsbuskar.

Ifrig som han var kände han icke hur grenarnes törnen stungo hans ansigte och händer. Han hade blott ett enda mål, nemligen att undersöka om pas-sagen till mansbygnaden var fri.

I denna afsigt smög han sig med en katts tysta fjät framåt en liten gräsbevuxen gång och kom efter några minuter fram till manbygnadens ena gafvel. I fönstret högt upp lyste ett ljus och Mikko kunde tydligt höra de häftiga stegen af en fram och åter öfver golfvet gående person.

»Det är Pekka, jag känner igen hans steg,» tänkte sextonåringen för sig sjelf. »Det hörs tydligt på hans gång att han är orolig öfver hur det skall gå. Jojo, samvetet plågar dig och det är rätt väl, det. Gud låte oss kunna få fatt i honom och på detta sätt rädda den hederlige Erik.»

Med denna bön på läpparne skyndade Mikko lika försigtigt tillbaka till det ställe, der han klättrat öfver gärdesgården.

»Nå,» hviskade mor Maja icke utan oro i ton och åtbörder, »hur fann du det?»

»Vi ska vänta ännu en half timme, sedan går det nog bra,» svarade sextonåringen lika sakta tillbaka.

Denne halfva timme blef den längsta och odrägligaste. När den ändteligen ansågs vara fulländad skred den brokiga qvinnoskaran till utförandet af sin afsigt.

Mor Maja klättrade först öfver gärdesgården. Sist

kom spetsnäsan. Ovig som hon var oaktadt hela sin magerhet gick det svårast för henne att taga sig öfver.

De långa benen trasslade in sig i gårdgårdsstörrarne och slutligen föll hon under uppgifvande af ett lätt anskri, hufvudstupa ned i den förut omtalade vidt-grenade stickelbärsbusken.

Det var både en sorglig, ömklig och löjlig syn att se henne krafla sig upp igen. Den spetsiga näsan var isynnerhet illa tilltygad af buskens taggar, af hvilka en stor del ännu suto qvar der.

Innan den brokiga qvinnoskaran gick vidare lyssnade den med spända örhinnor, om spetsnäsans rop möjligen skulle väckt någon i gården, men då icke det ringaste ljud, som häntydde härpå, kunde förnimmas, fortsattes marschen upptill manbyggnaden.

Sakta veko qvinnoskaran derefter om hörnet och stodo inom kort vid hufvudingången.

»Nu ska man få se, att den är stängd,» muckade sextonåringen Mikka halfhögt för sig sjelf.

Mor Maja, som hört denna pojakens förmodan, svarade raskt och likaledes i mumlande ton.

»Då spränga vi den, det är hela saken, det. Nu får den bofven inte på några vilkor undkomma.»

Med dessa ord kände han sakta på dörren. Till hennes och de öfriges obeskrifliga glädje gick den upp utan det ringaste buller.

»Jo, det kan man kalla att vara försiktig,» sade spetsnäsan hånande. En sådan der försumlighet skulle jag bara våga att göra mig skyldig till. Vipps hade jag då gubben på halsen och det — —.»

»Der har den stackarn visst ännu aldrig varit; afbröt en i sällskapet, och anspelade dermed elakt nog på det förhållande, som hela trakten kände till, nämligen att spetsnäsan var ett hår af hin och icke aktade för rof, att litet emellanåt gifva sin gubbe rätt bastanta handgripliga tillrättavisningar.

Detta inpass var nära att ställa i ordning en träta, som under närvarande förhållanden lätt skulle blifvit olycksbringande för de annars så modiga kvinnorna.

Det var endast mor Majas hastiga mellankomst som i rätta ögonblicket räddade alltsammans.

»Hvad ta ni er för för dumheter,» sade hon i låg, men bestämd ton. »Kan ni inte låta bli att gråla nu.»

Förstugan var mer än halfmörk af den orsak, att endast ett smalt fönster fans på densamma. Denna omständighet kom dock kvinnorna nu väl till pass.

De stängde försigtigt ytterdörren och spetsnäsan sköt till yttermera visso för den tunga rigeln, så att ingen obehörig skulle kunna inkomma den vägen och störa dem i deras förehafvanden.

»Tyst, jag hör någon gå deruppe,» ntbrast plötsligt spetsnäsan. »Hvem kan det vara?»

»Pekka är uppe i gafvelrummet,» svarade Mikka genast. »Jag känner igen hans steg.»

»Är det samma rum, som det nyss lyste ifrån,» sporde spetsnäsan återigen.

»Ja.»

»Några minuter gingo till ända under ömsesidig tystnad. »Slutligen sade mor Maja:

»Jo, nu ha vi råkat vackert ut! Hvad ska vi nu ta oss till? Säg det den som kan.»

»Det är inte svårt att förstå,» sade sextonåringen Mikko med full tillförsigt, »jag vet det nog jag.»

»Nä, fram då med hvad du har på hjertat,» uppmanade mor Maja. »Det är nu inte tid att stå här och hutla längre.»

»Nej, det är det sannerligen inte,» mumlade alla de öfriga kvinnorna med en mun.

»Vi måste smyga oss oförhappades på honom,» menade Mikka. »Detta är enda sättet att få honom i vårt våld, ska jag säga er.»

»Tänker du verkligen det», sporde mor Maja försigtigt. »Bedrar du dig inte?»

»Nej. Om Pekka får komma hit ned ska han lätt slå larm, och då torde det inte bli så lätt att komma undan med honom. Der uppe ska ingen höra honom om han skriker och sätter han sig till motvärn, så ska inte heller bullret höras ned på gården, så lätt som om vi vore här nere».

»Pojken har min själ rätt», inföll spetsnäsan. »Han är inte så dum som jag trodde».

»Men, hur ska vi komma uppför trapporna utan att göra buller», inföll mor Maja.

»Också en temligen lätt sak», menade sextonåringen Mikko. »Äfven därför vet jag råd».

»Jo jo men, en lätt sak», utbrast en af kvinnorna, »jag vill först se hur lätt den är innan jag tror derpå».

»Tyst du», förmade spetsnäsan. »Låt Mikko råda, han är inte så dum som du».

»Nå, Mikko», sade mor Maja en smula otåligt, »fram med hvad du har att säga!»

»Ingenting annat än att vi ta af oss skorna och gå i strumporna», svarade Mikko raskt.

Ett långt utdraget »ah» från de församlade ådagalade att Mikkos ord träffat hufvudet på spiken. Inom några ögonblick stodo alla gummorna, äfvensom Mikko i strumplästerna.

Mikko gick först uppför den temligen branta trappan, hvars steg lyckligtvis icke gaf något knarrande ljud ifrån sig. Efter honom följde kvinnorna, en och en i sänder och knogade hvar och en på sitt vapen. Det var en kostlig anblick denna skara och hade man sett den vid dagsljus, skulle man utan tvifvel icke kunnat afhålla sig från att skratta.

Ändtligen stodo alla helbregda uppe på vinden.

Genom den otäta dörren till vindskammaren lyste ännu ljusskenet.

Varsamt smög sig Mikko fram och försökte att titta in genom springan, men när detta icke lyckades lade han örat intill densamma för att lyssna. Efter en stund kom han tillbaka och meddelade mor Maja i hviskande ton, att Pekka nu på allvar beredde sig till att begifva sig af.

Följden här blef att alla qvinnorna på Mikkos uppmaning slöto sig i en trång krets framför dörren, och med vapnen färdiga att genast slå Pekka i skallen om han icke ville gifva sig godvilligt.

8.

Pekkas afsigt var också att just vid samma tid smyga sig bort. Han hade redan stoppat på sig så mycket han egde i reda penningar och valde derefter några andra saker, dem han ansåg sig kunna behöfva.

Han anade nemligen, att det rykte, som under tiden fått en allt starkare fart, nemligen ryktet om att det var han som försakat Eriks fängslande, skulle ha till följd, att han sjelf blefve antastad. I sådant fall ansåg han sig icke utan skäl förlorad, ty Sölfver-arm skulle aldrig kunna förlåta honom detta svek. Hans beslut att fly undan med det första, var förden-skull en frukt af en grundlig och mögen öfverläggning.

„Jag kan ej stanna qvar längre“, mumlade han för sig sjelf under det han med häftiga steg vandrade fram och åter öfver gafvelrummets golf, »det skulle vara till min eviga ofärd. Men, hvart skall jag fly? Ligger fartyget ännu qvar vid Ekenäs? O, om jag än-

då visste detta, jag skulle då ge bra mycket pennin-
gar därför».

Efter dessa ord försjönk han i likasom en kort
dvala. Tanken på en omedveten fara kom honom
plötsligt att splittra till och skynda till dörren för att
lyssna.

Ett hviskande och susande ljud hördes från trap-
pan. Det förskräckte honom till en början, men efter
några ögonblick sansade han sig och mumlade för
sig sjelf:

»Det är nattvinden, som spelar genom den otäta
dörren. Jag oroar mig sjelf för mycket«.

Sedan han ytterligare vidtagit några anordningar,
gjorde han sig färdig att träda ut. Men plötslig stan-
nade han och slog sig för pannan.

»Det der har jag glömt». utbrast han för sig sjelf.
»Om Katri och drängen ä vakna och får se mig, hvad
ska de då tänka. Jag måste först se efter huru det
hänger ihop dermed. Ha de ej somnat ännu, så må-
ste jag vänta, ty ingen af dem får se mig nu, jag har
visserligen rättighet att göra som jag vill och gå hvar-
t jag vill, äfvensom jag är min egen herre, men det du-
ger ändock inte att utsätta sig för — — — se så,
ned nu med dig, Pekka och se efter om de ännu som-
nat in!»

Med dessa ord lade han ifrån sig pistolen och
närmade sig dörren. Han lade handen på dörrvredet,
men drog den genast tillbaka.

»Det förefaller mig alldeles som om det finnes
personer på vinden«, pustade han för sig sjelf och tor-
kade svetten ur pannan. »Bah, det är ju bara vin-
den, som spelar in genom springorna. Men, det låter
ändock hemskt, och därför ska jag låta täppa till dem
så så fort jag kan».

Det var Pekkas onda samvete, som nu slog ho-
nom med större kraft än någonsin förut.

Sedan han derefter tagit mera mod till sig lade han ånyo handen på dörrvredet. Gnisslande vände sig detta och Pekka trädde ut.

Det mörker, som rädde på vinden, och som ej hann skingras genast af det inifrån kammaren utströmmande ljusskenet, gjorde att Pekka på en lång stund icke kunde upptäcka någonting ovanligt. De utanför stående gummorna kunde deremot fullständigt se hans mot ljuset aftecknade gestalt.

Det gynsamma tillfället greps genast i luften. Det var Mikko, som gaf tecknet under det han sprang fram och med sin ekpåk tilldelade Pekka ett slag på den arm, som höll dörren öppen, att armen maktlös föll ned vid sidan.

Innan tvenne ögonblick hunnit förgå hade qvinnorna kastat sig öfver Pekka, som icke fick tid att ens utsträcka handen efter pistolen. Spetsnåsan, som var den förste, som varseblef vapnet, bemäktigade sig genast detsamma och sträckte det fram mot Pekkas hufvud under det hon sade:

»Nu är du så god och ligger stilla, annars vet du hvad som väntar dig härifrån».

Ända från öfverfallets början och till nu hade Pekka trott att allt endast var en elak dröm, men då han nu, säkert bunden till händer och fötter, igenkände alla qvinnorna, såg han att det var en verklighet. Han beslöt att taga fräckheten till hjälp.

»Hvad är detta för ett satans spektakel», skrek han och gjorde fäfånga försök att komma lös.

»Spektakel, ja visst har du stält till ett vackert spektakel», inföll mor Maja. »Hur har du inte beljugit den hederlige Erik och öfverlemnad honom i kapten Sölfverarms våld».

»Detta är osanning», svarade Pekka under det han likväl fann för godt att vända bort ögonen.

»Ja så, hvad var det du sa för några timmar se-

dan bakom busken», inföll nu Mikka. Åh du lömske räf, jag har nu goda öron jag».

Pekka svarade ingenting, men de blickar han gaf Mikko, lyste af det mest glänslösa hat.

»Ja glo du», svarade sextonåringen», med dig är det snart ute, såsom jag hoppas».

»Hvad vill ni göra med mig», stönade Pekka, som nu märkte, att hans undergång var gifven.

»Dränka dig som en hund i din egen pöl», inföll den, som tillförne förordat detta dödssätt.

»Nej hänga dig vid förstugudörren», sade den, som mest tyckte om att se Pekka på detta sätt upphöjd.

»Vid förstugudörren», upprepade en tredje. »Kommer ni inte ihåg att kroppåsen skulle vara mycket bättre».

»Nej, intet af allt detta», sade nu mor Maja. »Det tillhör inte oss att besluta om hans lif. Det får kaptenen göra».

»Släpp mig lös», sade nu Pekka, som ansåg det bäst att falla till bönboken, och ni skall få allt hvad ni begära».

»Nej, nej», utbrast spetsnäsan, »den skurken lurar oss då. Till kaptenen med honom!»

Under ifriga protester blef Pekka derefter upplyftad. Som han började ordentligt vråla af ilska och förföran, stack mor Maja en näsduk mellan hans läppar, hvarigenom ljudet qväfdes ordentligt.

Färden ned för trappan gick långsamt men säkert och snart befann sig det högst besynnerliga tåget nere på gården.

Den kärlekskranka gamla hushållerskan hade icke kunnat sofva riktigt lugnt den natten. Oroligt vände hon sig på bädden och då sömnen för några minuter tillslöt hennes ögon drömde hon om Pekka och Selmi. Hon rusade då som en furie upp ur bädden, knöt hän-

derna mot manbyggnaden och skrek med sin gällaste stämma:

»Den bofven, den usle skurken! är detta den lön jag fått för en lång och trogen tjänst!»

Det var just under de ögonblick som hon sof som den kvinliga skaran inträngde i manbyggnaden. Då hon kort derefter vaknade med samma ilskna utrop på läpparne och hade sprungit fram till fönstret, blef hon stående som förstenad när hon varseblef det från manbyggnaden utkommande tåget.

Hon igenkände genast Pekka. I en blink hade hon kastat på sig de nödvändiga kläderna, hvarefter hon ilade ut.

Snart hade hon också af mor Maja fått besked på orsaken till det besynnerliga öfverfallet. Den gamla hushållerskans hjerta veknade då hon såg Pekka oförmögen att röra sig och hon bad i bevekande ordalag, att han måtte bli frigifven.

Men det var som att bedja till en sten. Både mor Maja och spetsnäsans svuro på, att de skulle föra Pekka lefvande eller död till kapten Sölfverarm och spetsnäsans tillade i det hon lyftade den skarpladdade pistolen.

»Den, som vill hindra oss härifrån, han får smaka denna».

Slutet på underhandlingen blef att Pekka blef bortförd mitt för den jemrande hushållerskans näsa.

9.

Vi återvända nu till striden mellan Sölfverarms och von Heydens flottöljer.

Den sist nämnde anryckte i skarp rodd med hela

sin styrka, uppgående till inemot 40 kanonslupar och lät en bruten eld spela mot Sölfverarm, som i godan ro sysselsatte sig med att försänka genomfarten. Rysarne understöddes dessutom af tvenne strandbatterier, hvarjemte starka jägarkedjor voro utsträckta längs holmarnes stränder. Sölfverarm blef därför tagen mellan flera eldar, men denne kække officer beslöt ändock icke att gifva sig brådrasket.

Sedan han för den skull ordnat sina tolf kanonslupar och gifvit dem ett så gynsamtt läge, som möjligt var i det tränga farvattnet, började han att besvara ryssarnes eld.

Striden började vid half tretiden på förmiddagen d. 29 Juli 1807 och fördes med stor förbittring på ömse sidor.

Selmi hade oafbrutit bibehållit sin plats i Sölfverarms slup och var outtröttlig i att bispringa de sårade och döende. Mången gång då befalhafvaren såg den ifver, med hvilken den unga flickan skötte sitt frivilliga värf, ljusnade hans blickar och han tilltalade henne oftast med den största vänlighet. Detta glädde naturligtvis den unga flickan, som härpå byggde den förhoppningen att Sölfverarm skulle belöna hennes uppoffringar med att vid stridens slut åter skänka Erik den så plötsligt förlorade friheten.

Hon hade under den pågående kampen icke kunnat se den minsta skynt af den unge fiskaren, och märkte således icke hur Erik med kapten de Bruncks tillåtelse ifrigt deltog i det skarpaste handgemänget mot fienden, samt utmärkte sig på ett sätt, som gaf kaptenen anledning att i hemlighet säga till sin närmaste man, löjtnant Hammarberg:

»Det synes tydligt på den der pojken, att han inte är någon förrädare. Här måste ett missförstånd vara begånget».

Löjtnanten besvarade ej dessa ord, men ju mera

han betraktade Erik, desto mera kom han till klarhet om, att kaptenen hade rätt.

Midt under den hetaste striden styrde tvänne väl bemannade ryska barkasser ned mot Sölfverarms slup.

»De der tänka visst att knipa bort oss», sade kaptenen skrattande.

»Ja, hvem vet om det inte är deras mening», inföll styckjunkaren Silja. »Ska jag ge dem en salfva?»

»Ja, det är så godt det. Men sigta inte galet för tusan hakar».

Styckjunkaren serverade sjelf kanonerna och det med den verkan, att den största barkassen fick sig ett grundskott, som gjorde att den ögonblickligen sjönk.

»Bra, bra», ropade Sölfverarm, »Vi ska visa dem att vi ännu kunna skjuta!»

En annan barkas ilade i detsamma fram i den sjunknes ställe.

»Gif den der också en lika bra minnesbeta», kommenderade Sölfverarm.

Silja lydde, men nu bommade han.

»Skräp», utbrast kaptenen och rusade fram till kanonen, »så här ska ni skjuta».

Äfven hans skott bommade.

»Vi ha skjutit kanonerna för heta, de behöver läskas», inföll styckjunkaren.

»Ja ja, det är kanske felet», svarade Sölfverarm icke så litet brydd, »men nu ha vi ej tid dertill».

De båda karbaserna hade under tiden med snabb rodd hunnit fram till befälhafvarens slup. Det syntes tydligt att ryssarne hade för afsigt att äntra den.

Men Sölfverarm mötte sina angripare med lika stort mod som skicklighet. Ingen enda ryss kom att sätta sin fot på den svenska befälhafvarens slupdäck.

Inom en half timme var det ursinniga anfallet afslaget med stor förlust för ryssarne. Äfven på slu-

pens däck lågo några sårade och döende. Bland de sist nämde var också styckjunkaren Silja.

Vid hans sida knäböjde Selmi och fuktade ymnigt hans i kallsvett badande tinningar med vatten.

»Bry dig inte längre om mig, flicka», hviskade den döende, »jag har fått nog för alltid, det känner jag på mig».

Sölfverarm kom i detsamma bort till gruppen. Sedan han öfvertygat sig om att Siljas tillstånd var hopplöst, gick han att utdela sina befallningar till de öfrige sluparne. Till den ändan fattade han en ro-pare och steg upp på styrbords reling.

Men ifrig som han var beräknade han icke slupens slingringar, hvadan han med ens störtade hufvudstupa i vattnet. I den villervalla, som då rådde ombord, märkte ingen mer än Selmi den olycka, som drabbat befälhafvaren.

Snabb i tankarne som den unga flickan alltid var när det gällde att handla skyndade hon fram till relingen och fick der tag i en lina.

»Här», skrek hon och slungade ut linan till den i sjönöd stadda Sölfverarm, »jag skall göra den fast här».

Kaptenen var ej sen att följa rådet och många minuter hade icke gått till ända från det han föll och till dess han stod på slupens däck igen.

»Nu kan jag inte tacka dig, flicka», sade han och stannade, drypande af det salta vattnet, framför den rodnande Selmi. »Du har räddat mitt lif, ty utan din hastiga mellankomst skulle jag antingen drunknat, eller också blifvit tillfångatagen af fienden, och detta sista hade varit värre än döden. När striden blir slutad skall jag ytterligare tacka dig».

Det var så nära som på ett hår att Selmi nu framstammat en bön om nåd för den oskyldigt häktade Erik, men Sölfverarms hastiga bortgång, jemte tanken

på att det nog vore bättre att vänta, gjorde att hon icke kom sig före att yttra ett enda ord i denna sak.

Efter inemot tre timmars blodig strid, mot hvars slut Sölfverarm icke ombytte kläder utan kommenderade och slogs i de genomvåta han hade på sig, lät han blåsa till återtag.

»Det är nog hårdt», sade han till en bredvid honom sittande lindrigt sårad löjtnant, »men jag kan ej hjälpa det».

»Ni har såsom få kunna det förstått att nog länge uppehålla den mer än tre gånger så starka fienden», svarade löjtnanten, »och ingen skall kunna träda fram och säga att ni svikit er plikt».

Den svenska flottiljen drog sig ungefär ett tusen alnar tillbaka, och i denna nya ställning erbjöd den modige Sölfverarm von Hayden ånyo strid.

Orsaken hvarför denne ej mottog anbudet var förmodligen den, att han sjelf illa sårad hade måst föras ifrån sin flotta. Den unge befälhafvaren för ögonblicket vågade sig icke af egen drift inlåta sig i en ny strid med en motståndare, som hela tiden visat sig ega så mycken drift, mod och kallblodighet.

10.

Då Sölfverarm märkte att ryssarne icke mottogo erbjudandet till strid forskansade han sin ställning ännu mera. Derefter lät han föra det halfva dussinet fångar han tagit, jemte Erik, till en liten holme belägen på flottiljens högra flygel.

Den ena holmen var då för tiden särdeles vacker och bevuxen med tät skog. Nu lär icke mycket återstå af denna prydnad, endast några här och der befintliga träd samt stubbar bära vittnen om att skogsbyggarnes yxa äfven här skoningslöst farit fram.

Vid tiden för denna berättelse beboddes stugan af den gamle nästan orkeslösa fiskargubben Samuel. Då skogen höggs ned blef klimatet så hårdt, att ingen vidare kunde eller ville bebo den lilla holmen.

Detta är den »välsignelse», som skogspatronerne i våra dagar skryta af.

Erik hade visserligen något större trihet än de fångne ryssarne, ty när Sölfverarm af kapten de Brunck fått höra hur käckt den unge fiskaren uppfört sig i striden, samt derefter erhållit den underrättelsen, att kaptenen icke mycket trodde på pratet om det spioneri, som Erik gjort sig skyldig till, hade han befalt att den unge fiskaren skulle behandlas mildt utan att dock tillåtas att lemna holmen. Sölfverarm ville själf sedermera undersöka om Erik verkligen vore spion åt von Heyden eller ej.

Utanför den lilla bräckliga fiskarstugan, i hvilken de ryska fångarne blifvit inhyste, träffades Erik och gamle Samuel.

»Hvad nu», utbaast den sist nämnde, »hur kommer det sig att du är här?»

»Anklagad för spioneri», svarade Erik bittert.

»Du anklagad för spioneri», utbrast gamle Samuel åter, »det är inte möjligt!»

»Jo, det är till och med sant att jag är anklagad för detta nesliga brott», svarade Erik ånyo bittert.

»Hvem är der då som varit nog djef att anklaga dig, en bland våra hederligaste pojkar?»

»Jag vet det inte», svarade Erik dröjande och motvilligt.

»Ja, jag ser det på din mine och hör det på din ton, att du nogsamnt vet det. Fram därför med sanningen. Den ska ju ändock förr eller sednare komma i dagen».

»Ja Gud gifve att så skedde», svarade Erik under det han lät hufvudet sjunka ned mot bröstet.

»Misstänker du ingen. Tala du bara ur skägget. Du vet att du kan lita på mig».

»Jo, nog misstänker jag en», svarade Erik dröjande . . . men . . . men . . .»

»Rådes du för att uttala hans namn», sporde nu gubben Samuel och betraktade Erik med forskande blickar.

»Nej».

»Nå, hvarför vill då ej meddela mig hvad du vet? Har du inte så stort förtroende för mig?»

»Jo, det har jag visst det, fader Samuel, men om mina misstänkar skulle vara ogrundade».

»Så är dermed ingen skada skedd. Du vet att du kan tryggt lita på mig».

»Jag vet det, och därför vill jag yppa hvem jag misstänker. Det är Pekka».

»Kan nog tro det», inföll Samuel. »Den karlen har man aldrig kunnat lita på. Men, hvarför misstänker du just honom?»

Då Erik omtalade sin kärlek till Selmi och Pekkas misslyckade fririer, utbrast gamle Samuel under det han, sjelf belåten med sin skarpsinnighet, knäppte med fingrarne:

»Der ha vi ägget! Det är ingen annan än den högmodige och svartsjuke Pekka, som angifvit dig. Han tyckte naturligtvis att det skulle vara ett ytterst beqvämt sätt att bli af med dig. Men sanna du mina ord! Pekka har länge syndat och dragit förtretligheter öfver andra, så att nu ska det väl i Gudsnamn snart bli slut på det der förbannade trasslet. Dess-

utom ska du veta att krukan går så länge till brunnen, till dess hon spricker.»

»Ja, Gud gifve att ni sade sannt,» inföll Pekka och suckade.

Mot middagstiden syntes en liten farkost komma roende från den svenska flottiljen. Erik stod då nere på holmens strand, men fäste ingen uppmärksamhet vid den lilla båten, oaktadt den satte kurs rakt på den plats, der han stod.

Sorgsen och bedröfvad för hvad som komma skulle och alltjemt med Selmi i sina tankar började han att långsamt mäta den smala gångstig, som ledde upp till Samuels stuga.

Han hade dock icke hunnit långt på densamma, då han bakom sig hörde lätta fotsteg, och då han vände sig om, stod han öga mot öga med Selmi.

»Hvad i Herrans namn kommer du ifrån,» utbrast han både förvånad och förskräckt.

»Derifrån,» svarade den unga flickan leende och pekade på Sölvverarms flottilj.

»Du! Nej, nu skämtar du bara!»

»Jag skämtar ej, Erik; jag såg dig der innan striden började, men du såg inte mig.»

»Det der öfvergår alldeles mitt förstånd,» utbrast den unge fiskaren och såg på Selmi med blickar, som fullkomligt vittnade om att hon talade sanning.

»Kom nu så gå vi längre upp i skogen och du ska få höra min berättelse.»

Sedan de unga hand i hand undandragit sig alla nyfikna blickar (ett par soldater följde dock på afstånd, för att hindra Erik från att rymma), omtalade Selmi allt hvad som tilldragit sig sedan den morgonen, då hon gick ut så tidigt. Hon dolde icke heller sitt förhållande under sjöstriden, samt omtalade desslikes huru det lyckats henne att på ett så oförmodadt och

kraftigt sätt bidra till Sölfverarms räddning. Sin berättelse slutade hon med dessa ord:

»När jag nu gick i land lofvade han mig i flera officerares närvaro att jag skulle få bedja honom om en sak. Kunde han villfara min begäran, så skulle han gerna göra. Nu är det, såsom du nogsamman kan förstå min mening att begära ditt frigifvande.»

»Men, en spion *kan* han ej gifva friheten åter,» svarade Erik bittert. »Krigets lagar förbjuda honom det.»

»Men, du är ju ej en spion», svarade Selmi ängsligt. »Säg, du är det ju ej?»

»Nej, käraste Selmi, det är jag inte, har aldrig varit det och kommer aldrig att begå en så låg handling. Men här finnes ju ingen, som kan bevisa att jag ej är den jag är anklagad för att vara.»

»Öfverlemn allt i Guds hand», svarade den unga flickan hoppfullt, »han kan ej tillstädja att den oskyldige får lida för den skyldige.»

Erik suckade mot sin vilja så tungt som om all verdens skulder legat på hans bröst.

I detsamma framträdde de båda soldaterna och tillsade Erik att återvända till den lilla stugan, emedan kapten Sölfverarm var på väg till holmen från flottan.

»Jag följer dig,» sade den unga flickan, »ty nu måste lif eller död afgöras.»

Då soldaterné ville hindra henne från att gå bredvid den älskade sade hon, i det hon stolt upplyfte sitt vackra hufvud.

»Jag råder er till att ej hindra mig, ty mitt ord väger mera än edert hos kapten Sölfverarm.»

Den ton, hvarmed detta uttalades och den blick, som åtföljde hennes ord gjorde att soldaterna, hvilka

hade sig bekanta hennes oegennyttiga uppförande i striden, läto henne få sin vilja fram.

Då kapten Sölfverarm anlände till den lilla holmen sporde han genast efter Erik.

»Han kommer der», svarade en underofficer och pekade på de båda älskande, som nalkades hand i hand. Han syntes för några minuter öfverraskad, men hemtade sig genast då han märkte att soldaterna följde efter på ett par alnars afstånd.

Derefter lät han framföra de ryske fångarne. De bestodo nästan uteslutande af utmergladt och trasigt klädt folk med det synbaraste lidande uttryckt i sina drag. De slöa blickarne vittnade tillräckligt om all frånvaro af intelligens och sjelfbestämmelse; man såg tydligt att man här hade ingenting annat än viljelösa verktyg i en despotisk herrskares händer.

Kapten Sölfverarm vände sig därför till en början med synbar vämjelse ifrån dessa halfidioter, men då han bland dem upptäckte en underofficer, som icke hade att framvisa samma slöa likgiltighet som de andre, vinkade han denne till sig.

Underofficeren framträdde med synbar bäfvan och under många och djupa bugningar.

»Hvarifrån är du?» sporde Sölfverarm genom en finne som han begagnade till tolk.

»Från Novgorod,» svarade underofficeren genast och utan den ringaste tvekan.

»Och de der?» sporde kaptenen ånyo, i det han pekade på soldaterna.

»Från trakten af Novgorod,» svarade åter underofficeren med samma bestämdhet.

»Hurudant är tillståndet på flottan för närvarande?»

»Godt», svarade underofficeren efter några ögonblicks tvekan.

»Jo, jag kan se det,» inföll Sölfverarm och betraktade spefullt de utsvultna soldaterna. »Vet du något om von Heydens planer?»

»Nej», svarade underofficeren enstafvigt och torrt.

Sölfverarm tog på sig den bistraste min han kunde då han fortsatte förhöret sålunda:

»Svara sanningsenligt, ryss, annars väntar dig oåterkalleligen repet.»

»Jag har sagt att jag vet ingenting och detta är sant», svarade ryssen. »Jag svär det vid S:t Michaelrepet.»

»Väntar ej von Heyden någon förstärkning hit inom de närmaste dagarne?»

»Det vet jag inte därför att jag aldrig hört någon tala derom.»

Ryssarne fingo nu draga sig tillbaka och Sölfverarm vinkade fram Erik. Selmi vek ej från hans sida. Detta tycktes förbrylla Sölfverarm en smula, men snart sansade han sig och sade:

»Är det din bror, flicka?»

»Nej».

»Din man då?»

»Nej», svarade Selmi under det en glödande rodnad spräng upp på hennes kinder.

»Ah, jag förstår, han är din käraste.»

»Sannt, herre», svarade Erik, som nu fick mål i munnen, »hon är min käresta.»

Sölfverarm syntes ånyo brydd. Han visste knappt hur han skulle börja förhöret. Såväl de klara och stadiga blickar, som Erik gaf honom, som också närvaron af den unga flickan, som helt nyligen räddat hans lif, gjorde att han icke på en ganska lång stund kunde komma sig för med någon

fråga. Slutligen sade han dock i det han vände sig till Erik:

»Du har blifvit tagen som spion».

»Detta är en lögn, herr kapten», svarade Erik stolt. »Jag blef på en falsk anklagelse häktad i min bostad. Dessutom finnes det här nog många socknebor, som kunna intyga att jag är en ärlig finne.»

»Ja», sade en gammal sjöbuss från Eriks hemtrakt, »derpå sätter jag mitt gamla hufvud i pant».

»Jag också, jag också, jag också», ropade i det samma tre stämor.

»Du nämnde någonting om falsk angifvelse. Hur kan du förklara det?»

»Låt mig göra detta», inföll Selmi och steg fram. Och utan att invänta kaptenens tillåtelse dertill började hon att förtälja om sin kärlek till den fattige Erik, om Pekkas efterhängsenhet, hans fririer och slutligen hans hotelser, att på hvad sätt som helst göra sin hatade rival något illa. Hon slutade sålunda:

»Ett fast rykte går här i trakten, att Pekka är den som vållat Eriks ofärd genom att angifva honom såsom spion.»

»Hur ser den der Pekka ut?» sporde Sölfverarm, synbarligen intresserad af Selmis berättelse. Och när den unga flickan beskrifvit honom, fortfor kaptenen. »Ja, det är samme person, som var hos mig och angaf fiskaren Erik för spioneri. Men,» fortfor han och såg listigt på den unga flickan, »hvem kan ansvara mig för att han ej talat sanning?»

Vid denna vändning förbluffades ej Selmi det ringaste, utan svarade hastigt:

»Ni har ju nyss hört hvad fyra personer, som i grund och botten känna, Erik, vittnat.»

Sölfverarm ämnade just svara då en officer i det samma utbrast:

»Hvad är det för ett besynnerligt tåg, som kommer der borta?»

Alla vände sina blickar åt det utvisade hållet.

»En båt med en massa käringar i», utbrast en gammal sjöbuss. »Död och pina, det är ju Maja, hustru min.»

Lång stund hann nu icke förgå, innan ännu flera hade igenkänt sina äkta hälfter.

Nu blef nyfikenheten stor. Alla rusade ned till stranden och kaptén Sölfverarm med.

Hade förvåningen förut varit oerhörd, så blef den nu kolossal när gummorna under mängdens hurrarop buro upp den af raseri darrande Pekka.

»Hvad är det för ett spektakel», inföll Sölfverarm, »hvad vill ni med karlen der?»

Mor Maja förklarade med sin flytande tunga allt och slutade sålunda:

»Och nu vill jag säga er, herre, att Sven fiskare är oskyldig till det, som man förevidt honom. Der är han, som genom en falsk anklagelse sökt bringa en oskyldig människa i förderfvet. Straffa honom nu.»

Med dessa ord sparkade hon till Pekka så att han svärjande rullade åt sidan.

Sedan Sölfverarm derefter hållit ett kort förhör med honom, befallde han att en rännsnara skulle göras. Då Pekka hörde detta upphäufde han gräsliga tjut och förbannelser och slutade med att i den ömkligaste ton bedja kaptänen, Erik och Selmi om nåd. De båda sist nämnda hade dock redan aflägsnat sig, för att slippa vara vittne till hängningsscenen.

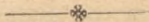
»Nej, ingen nåd», utbrast Sölfverarm. »Upp med den skurken!»

Efter några ögonblick hade ondskan och elakheten fått sin beskärda lön.

Erik och Selmi blefvo samma år ett äkta par,

lyckligt genom den ömsesidiga kärleken, och alltid åtnjutande sina medmänniskors aktning.

Denna episod i Jungfrusund är säkerligen ännu icke bortglömd i Åbotrakten. De enda synliga minnesmärken, som finnas kvar efter den äro den lilla holmen och det träd, i hvilket den ondskefulle Pekka blef hängd, sig sjelf till straff och andra hans gelikar till varnagel.

The history of the...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

På samma förlag har utkommit:

Af *J. O. Åberg*:

Tre historiska berättelser.

- I. Vid Fältvakten.
- II. Karl XII i klämman.
- III. Fredrik den Stores suusdosa.

Pris: 1: 25.

Mälarens ros.

Berättelse från Engelbreckts befrielsekrig.

Pris: 50 öre.

Eremiten, Flickan och Vargen.

Berättelse för Barn och Ungdom.

Svenskt original af *Th.*

Ur pressens omdömen:

Berättelsen vittnar om fantasi och ett rent, för barnasinnets små
fröjder, vaket sinne.

Dagens Nyheter.

En ganska täck berättelse, sammansatt af barnaäfventyr och ro-
mantik.

Nya Dagl. Allehanda.

1001850740

